

Irrenunciables ètics sobre les finances i l' usura.

1.- Una economia és èticament acceptable quan es fonamenta en el treball sempre que respecti el bé comú, els drets i deures laborals, l'ecologia i les justes lleis administratives. Aquesta economia hauria d'afavorir el progrés humà, hauria de crear benestar i en aquest sentit, també respectaria als drets humans. Aquesta economia respon a la Paraula de Déu expressada sobre tot en els primer capítol del Gènesi.

2.- Existeix també un creixent i poderós capitalisme denominat financer fonamentat bàsicament en l'especulació, que cerca l'enriquiment emprant els diners de forma que creïn més diners. Aquesta economia fonamentada en diners que produeixen més diners vol multiplicar els guanys mitjançant unes prestacions amb interessos que van més enllà de les despeses de funcionament. Èticament és en sí mateixa injusta perquè entre altres coses contradiu la tradició bíblica. És usura, i per tant, no es pot acceptar èticament.

Tal i com ha dit el Papa Francesc: "Quan una família no te ni per menjar perquè té que pagar el préstec al usurers, això no és cristià, és inhumà".

3.- El capital financer per la seva naturalesa tendeix a créixer, utilitzant molts mecanismes multiplicadors del diner, com per exemple els crèdits. Això ocasiona que la quantitat de diner continguda i **presumptament existent** en els sistemes financers sigui **molt** més gran que la riquesa existent. És el "capital ficció". Un engany, intrínsecament immoral. Per la societat representa un engany col·lectiu ja que estan mancats de fonaments reals constatables

4.- Aquestes finances especulatives generen un notable poder, concentrat en relativament poques mans i que tendeix a la globalització. Creen dependència en els mercats i fins i tot aquest poder escapa als fonaments democràtics i ètics de la societat. De fet, aquest poder de fet en moltes situacions actua com una dictadura. Des del punt de vista ètic és absolutament negatiu, entre altres raons, perquè destrueix la democràcia.

5.- Una conseqüència d'aquestes finances injustes és la desigualtat que provoquen entre persones, societats i estats. Es constata que en el món actual augmenta el nombre de milionaris mentre, per altra banda, augmenta el nombre de pobres i empobrits. Situació que contradiu el segon principi democràtic que és la igualtat.

6.- Fins aquí ens hem referit al sistema de crèdits personals, però també poden existir crèdits per una inversió productiva, com per exemple per crear treball; en aquest cas l'interès resta lligat al risc de d'inversió, per tant

no ho considerem usura, ja que resta lligat a la marxa de l'empresa receptora, i així ha de participar de les possibles pèrdues i dels possibles beneficis. En aquests casos, el valor treball que crea riquesa justifica aquests interessos.

7.- És evident que la societat actual no pot destruir en aquest moments el sistema de finances tal i com està establert, perquè una desconstrucció portaria a un caos impressionant que pagarien de forma eminent els més dèbils i desprotegits. Cal, però, cercar una sortida èticament justa i raonablement positiva a aquesta insostenible situació actual, ja que la seva permanència einjust creixement, a causa d'una usura generalitzada, porta a periòdiques crisis i a la llarga a una situació crítica, fins i tot, revolucionària. Per tant cal anar ajustant la realitat de forma sostenible i de cara al bé comú.

8. Està clar que la societat actual necessita un sistema de pagaments i de crèdit pel seu funcionament. Aquí és a on la comunitat internacional i en concret, cada país, té el repte de crear nous models de finances que es basin en el respecte de la persona humana i el bé comú, enlloc de tenir com a eix principal, la usura.

En aquest sentit, fer una crítica de com el sistema polític mundial està intentant rescatar amb diner públic, aquesta usura i el sistema de diner fictici, per tal de salvar unes institucions de poder i comportant com a conseqüència una gran càrrega a la societat que és molt difícil de portar.

9. No hi ha una solució fàcil a la desproporció financera existent. Aquí hem de recordar que històricament, quan l'endeutament social arriba a aquest punt, la única solució és l'Any de Gràcia. El Jubileu, és un moment en el que es redistribueix la propietat de la terra i la riquesa, que no hem d'oblidar que pertanyen a Déu, segons les necessitats de les persones:

“L'any favorable al Senyor” Lluç 4:19 perquè és favorable pels que pateixen.

10. El Papa Francisco el dimecres de cendra de 2016 va dir:

Quantes famílies són al carrer, víctimes de la usura! Si us plau, resem perquè en aquest Jubileu el Senyor elimini del cor de tots nosaltres aquest desig de tenir més, la usura. Que es torni a ser generosos, grans. Quantes situacions d'usura estan obligats a veure i quan de patiment i angoixa porten a les famílies! I moltes vegades, en la seva desesperació, molts homes van al suïcidi o perquè no ho suporten i no tenen esperança, no tenen una mà estesa que els ajudi; només la

mà que ve a fer-los pagar els interessos. És un greu pecat la usura, és un pecat que crida a la presència de Déu.

Amb això, considerem que l'Església hauria de reobrir el debat sobre la usura i tornar a la posició original, la qual va prevaldre durant segles, que segueix en les Escripures i amb gran riquesa en els escrits dels Sants Pares.